

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **D. D.**, zast. Mgr. Danielelem Chmelou, advokátem, se sídlem Kounicova 13/271, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 9. 2006, č. j. 33 Cad 14/2006 - 43,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 9. 2006, č. j. 33 Cad 14/2006 - 43, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 25. 11. 2005, č. X, zamítla žalovaná žádost žalobkyně o zvýšení starobního důchodu podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění a ve smyslu Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení č. 228/1993 Sb. s odůvodněním, že žalobkyně od 17. 9. 1973 do 31. 12. 1993, tj. i ku dni rozdělení ČSFR, byla zaměstnána na Vysoké vojenské pedagogické škole, která sice byla ku dni 31. 12. 1992 řízena správou vojenského školství Federálního ministerstva obrany, avšak pracoviště žalobkyně bylo v Bratislavě, tedy ve Slovenské republice a tamtéž žalobkyně měla trvalý pobyt. Vzhledem k tomu, že zaměstnavatel žalobkyně ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky, tj. ku dni 31. 12. 1992 nebyl organizací se sídlem zapsaným v obchodním rejstříku, ale v této době měla žalobkyně trvalý pobyt na území Slovenské republiky, je k posouzení nároku a k přiznání starobního důchodu za dobu zaměstnání do 31. 12. 1992 v souladu s čl. 20 odst. 2 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení příslušný slovenský nositel pojištění. Rozhodnutím Sociální pojišťovny v Bratislavě ze dne 25. 2. 1998 byl žalobkyni proto

přiznán od 29. 12. 1997 starobní důchod podle § 21 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, v platném znění. V intencích čl. 11 téže Smlouvy, pak byl žalobkyni za dobu zaměstnání (pojištění) na území ČR po 1. 1. 1993 rozhodnutím žalované ze dne 1. 7. 1998 přiznán od 29. 12. 1997 tzv. dílčí starobní důchod podle ustanovení § 29 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění a Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení. Žalovaná dále uvedla, že vzhledem k tomu, že žádostí ze dne 26. 1. 2005 žalobkyně neprokázala žádnou změnu skutečností rozhodných pro zvýšení jejího starobního důchodu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., pak tuto žádost žalovaná zamítla, neboť pro zvýšení jejího důchodu neshledala vzhledem k současné právní úpravě zákonné opory, a to s odvoláním na čl. 20 odst. 2 správního ujednání o provádění Smlouvy s tím, že dobu před 1. 1. 1993 nelze hodnotit žalobkyni jako dobu českého pojištění.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované včas podanou žalobou, kterou Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem zamítl a současně vyslovil, že žádným z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení. Ztotožnil se s právním posouzením věci tak, jak je učinila žalovaná, a proto žalobu neshledal důvodnou.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka včas kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, tedy z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“). Krajskému soudu vytýká, že nesprávně vyhodnotil podmínky čl. 20 odst. 1 a 2 Smlouvy, když odůvodnění napadeného rozsudku neobsahuje žádná skutková zjištění ani úvahu soudu vedoucí k závěru, že zaměstnavatel žalobkyně v inkriminované době neměl sídlo na území Slovenské republiky. Vytýká mu též, že zcela neprávem kumulativně aplikoval kritérium uvedené v odst. 2, tedy trvalý pobyt žalobkyně na území Slovenské republiky, aniž by zvážil, že toto kritérium nastupuje až v případě, kdy nepřichází v úvahu možnost aplikace kritéria podle odst. 1. Vedle námitek shora uvedených stěžovatelka nadále trvala na názoru prezentovaném v žalobě, že aplikace Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení na její případ není souladná se základními státoprávními normami ani s rozhodovací praxí Ústavního soudu České republiky a v neposlední řadě ani se zásadami, jimiž je právo sociálního zabezpečení jako právní odvětví ovládáno. Navrhovala, aby Nejvyšší správní soud rozsudkem zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Dříve než Nejvyšší správní soud o podané kasační stížnosti rozhodl, sdělil zástupce žalobkyně (stěžovatelky) soudu, že žalovaná se stěžovatelkou jednala a nabídla jí uzavření dohody o poskytnutí „vyrovnávacího doplatku“ do výše českého starobního důchodu, který je předmětem podané kasační stížnosti.

K výzvě Nejvyššího správního soudu sdělila žalovaná přípisem ze dne 5. 6. 2008, že v předmětné věci byla dne 12. 5. 2008 uplatněna stěžovatelkou prostřednictvím Městské správy sociálního zabezpečení v Brně žádost o důchod podle „Výkladu zákona o důchodovém pojištění s přihlédnutím ke Smlouvě mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení, vyhlášené pod č. 228/1993 Sb. a k Nálezům Ústavního soudu ČR“, který byl do praxe České správy sociálního zabezpečení uveden Směrnicí ústřední ředitelky ČSSZ č. 2/2008 s účinností od 1. 4. 2008. Dle tohoto „Výkladu“ může žalovaná stěžovatelce přiznat dávku z Českého důchodového pojištění ve výši (resp. ji dorovnat do výše), která by jí náležela v

případě, že všechny doby pojištění, jež získala za existence bývalého Československého státu, by byly hodnoceny, jako doby české. Na základě tohoto tudíž podle žalované existuje možnost, že stěžovatelce, pokud vyhoví všem podmínkám nároku na shora uváděnou dávku ve smyslu příslušných Nálezů Ústavního soudu, může být vyhověno a její nárok uspokojen. Za tím účelem byl vyžádán dávkový spis, aby žalovaná mohla rozhodnout.

Dne 3. 11. 2008 (a 11. 11. 2008) bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno oběma účastníky rozhodnutí žalované ze dne 16. 10. 2008, č. 415 821 406/428, jímž ve věci žádosti o zvýšení starobního důchodu stěžovatelky bylo rozhodnuto tak, že podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím ke Smlouvě mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení vyhlášené pod č. 228/1993 Sb., k Nálezům Ústavního soudu a k opatření Ministerstva práce a sociálních věcí k „Výkladu zákona o důchodovém pojištění, popř. předpisů souvisejících, s přihlédnutím ke Smlouvě mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení vyhlášené pod č. 228/1993 Sb. a k Nálezům Ústavního soudu“ (dále jen „výklad“), se od 26. 1. 2002 upravuje starobní důchod tak, že činí od uvedeného data 3013 Kč měsíčně. Od ledna 2003 náleží starobní důchod ve výši 2950 Kč měsíčně, od ledna 2004 ve výši 2603 Kč měsíčně, od ledna 2005 ve výši 2760 Kč měsíčně, od ledna 2006 ve výši 2789 Kč měsíčně, od ledna 2007 ve výši 2385 Kč měsíčně a od ledna 2008 zálohově ve výši 2385 Kč měsíčně. Žalovaná uvedla, že nárok na důchod účastníkovi řízení zanikne, pokud přestane splňovat podmínky nároku na stejný důchod podle právních předpisů Slovenské republiky. Nárok na výplatu důchodu zanikne, pokud účastník řízení přestane být občanem České republiky, a nebo pokud přestane mít trvalý pobyt na území České republiky. V odůvodnění pak uvedla, že pro výši důchodu byla započtena doba pojištění v českém důchodovém pojištění, včetně doby pojištění po vzniku nároku na starobní důchod v rozsahu 1394 dnů, a v důchodovém pojištění před 1. 1. 1993 ve výši 13 085 dnů, celkem tedy 14 479 dnů, i když ke zhodnocení doby pojištění před 1. 1. 1993 je podle čl. 20 Smlouvy, uvedeném v Příloze III nařízení Rady (EHS) 1408/71 příslušný slovenský nositel pojištění. Z tohoto důvodu se účastník řízení přiznává důchod ve výši rozdílu mezi výší důchodu stanoveného podle českých právních předpisů s přihlédnutím k dobám zabezpečení získaným před 1. 1. 1993 na území tehdejšího Československa a mezi výší slovenského důchodu. Výše důchodu stanovená podle českých právních předpisů se kládá ze základní výměry a procentní výměry, základní výměra činí 1310 Kč měsíčně k datu prováděné úpravy, tj. ku dni 26. 1. 2002, procentní výměru k důchodu k datu původního přiznání, tj. ku dni 29. 12. 1997 se stanoví procentní sazbou z výpočtového základu, který činí 6512 Kč a jeho výše odpovídá osobnímu vyměřovacímu základu 8637 Kč, zjištěnému za roky 1986 – 1996. Procentní výměra se upravuje podle předpisu o zvyšování vyplácených důchodů, takže k datu prováděné úpravy, tj. ku dni 26. 1. 2002 činí 5367 Kč měsíčně a plná výše starobního důchodu k témuž datu 6677 Kč měsíčně. Průměrná výše slovenského starobního důchodu činila v období od 26. 1. 2002 do 31. 12. 2002 3664 Kč měsíčně, rozdíl pak činí 3013 Kč měsíčně. V další části odůvodnění pak žalovaná vysvětlila, jak dospěla k závěru o výši starobního důchodu od ledna 2003, 2004, 2005, 2006, 2007 a 2008 a uvedla dále, že vyplacené zálohy za rok 2008 budou zúčtovány počátkem roku 2009 s přihlédnutím k částkám starobního důchodu stanoveného podle českých právních předpisů a k částkám vyplácených na slovenském starobním důchodu za rok 2008. Konstatovala, že tímto rozhodnutím vyhovuje požadavkům, které stěžovatelka uplatnila ve svém opravném

prostředku. V oznámení o výplatě dávky (po jeho opravě) bylo stěžovatelce sděleno, že důchod jí bude vyplácen vždy 2. dne v měsíci ve výši 2385 Kč s tím, že doplatek za dobu od 26. 1. 2002 do 1. 11. 2008 ve výši 154 510 Kč bude vyplacen jako záloha. Doplatek za dobu od 2. 11. 2008 do 1. 12. 2008 činí 1427 Kč a i tato částka bude poskytnuta stěžovatelce zálohově.

Vzhledem k žalovanou nově vydanému rozhodnutí, vycházejí z předpokladu, že v dané věci přichází v úvahu postup podle § 62 s. ř. s. (uspokojení navrhovatele), požádal Nejvyšší správní soud stěžovatelku o vyjádření, zda je postupem správního orgánu uspokojena. Poučil ji ve smyslu § 62 s. ř. s. o možnosti soudu řízení zastavit, a to i tehdy, nevyjádří-li se ve stanovené lhůtě v tom smyslu, že byla novým rozhodnutím uspokojena, jestliže ze všech okolností případu je zřejmé, že k uspokojení došlo.

K výzvě soudu sdělil zástupce stěžovatelky, že stěžovatelka v žádosti o zvýšení starobního důchodu ze dne 26. 1. 2005 podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. žádala, aby žalovaná při stanovení výše starobního důchodu započítala i dobu zaměstnání (pojištění) žadatelky za období do rozdělení ČSFR a přiznala takto vypočtený starobní důchod žadatelce 3 roky nazpět ode dne uplatnění nároku. Z rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení č. X, zmiňovaného v žádosti NSS se podává, že žalovaná upravuje starobní důchod žadatelky tam uvedeným způsobem. Z tohoto rozhodnutí současně vyplývá, že Česká správa sociálního zabezpečení při stanovení výše starobního důchodu nezapočetla dobu zaměstnání (pojištění) žadatelky za období do rozdělení ČSFR a nepřiznala takto vypočtený starobní důchod žadatelce. Tedy je zřejmé, že Česká správa sociálního zabezpečení neuspokojila žadatelku ve smyslu podané žádosti a stěžovatelce tak nezbyvá než konstatovat, že postupem žalované spočívajícím ve vydání nového rozhodnutí není uspokojena.

Podle ustanovení § 62 odst. 1 s. ř. s. může odpůrce, dokud soud nerozhodl, vydat nové rozhodnutí nebo nové opatření, popř. provést jiný úkon, jimiž navrhovatele uspokojí, nezasáhne-li tímto postupem práva nebo povinnosti třetích osob. Svůj záměr navrhovatele uspokojit sdělí správní orgán soudu a vyžádá si správní spisy, pokud je již soudu předložil. Podle ustanovení § 62 odst. 4 s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, sdělí-li navrhovatel, že je uspokojen. Soud řízení zastaví i tehdy, nevyjádří-li se takto navrhovatel ve stanovené lhůtě, jestliže ze všech okolností případu je zřejmé, že k jeho uspokojení došlo.

V projednávané věci stěžovatelka (navrhovatelka) uplatnila žádost podanou u žalované (odpůrkyně) ze dne 26. 1. 2005 nárok na zvýšení starobního důchodu podle ustanovení § 56 zákona č. 155/1995 Sb., v níž požadovala, aby žalovaná při stanovení výše starobního důchodu (dílčího) vypláceného Českou republikou ve výši 793 Kč měsíčně, započítala i dobu zaměstnání (pojištění) stěžovatelky za období do rozdělení ČSFR a přiznala takto vypočtený starobní důchod stěžovatelce 3 roky nazpět ode dne uplatnění nároku.

Jak již bylo výše uvedeno, postupovala žalovaná při úpravě výše starobního důchodu v rozhodnutí ze dne 16. 10. 2008 tak, že vypočetla nejdříve výši starobního důchodu stěžovatelky podle českých právních předpisů a takto zjištěnou částku porovnála

s výši starobního důchodu pobíraného stěžovatelkou od slovenského nositele pojištění, přičemž rozdíl těchto částek postupně v letech 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007 a 2008 navrhovatelce přiznala. Vycházela přitom z doby pojištění v českém důchodovém systému, a to včetně doby pojištění po vzniku nároku na starobní důchod v rozsahu 1394 dnů, tak i před datem 1. 1. 1993, čili před rozdělením federace, a to ve výši 13 085 dnů, celkem 14 479 dnů. Přihlédla tudíž při výpočtu i k době pojištění před rozpadem federace, jak v žádosti uplatnila stěžovatelka. Důchod pak byl přiznán 3 roky nazpět od podání žádosti, tedy od 26. 1. 2002.

Nutno v této souvislosti poznamenat, že Nejvyšší správní soud rozhoduje o věci za situace, kdy plénum Ústavního soudu ve svém nálezu ze dne 20. 3. 2007, sp. zn. Pl. Ús 4/06 vyslovalo názor, že pro posouzení důchodového nároku je významná především okolnost, zda žadatel o dávku je občanem České republiky (což v projednávané věci stěžovatelka splňuje) a že je nerozhodné, kdy se jím stal. Žadateli o dávku uplatněný (zvláštní) důchodový nárok je tak nezbytné odvíjet v režimu již dříve dovozovaného „dorovnání“ ve vztahu k důchodu pobíranému od nositele slovenského pojištění, od výše starobního důchodu podle českých předpisů, odpovídajícího zohlednění dob zabezpečení (pojištění) získaných za existence společného státu, a to samozřejmě za předpokladu, že ostatní podmínky vzniku nároku na starobní důchod byly splněny.

Výše citovaný názor Ústavního soudu (vyjádřený obdobně též v nálezu IV. ÚS 298/06), má na posuzovanou věc zásadní dopad a z těchto nálezu ostatně také žalovaná při úpravě starobního (dílčího) důchodu stěžovatelky vycházela. Vyplývá z nich především, že doby zaměstnání (pojištění) a náhradní doby získané do 31. 12. 1992 v systému sociálního zabezpečení bývalé ČSFR, jsou pro posouzení nároku na dávku i její výši též dobami získanými v českém systému důchodového pojištění, a to bez ohledu na skutečnost, že jsou již započteny pro nárok i výši ve slovenském starobním důchodu.

Nejvyšší správní soud respektuje ve své judikatuře výklad článku 89 odst. 2 Ústavy, který upravuje závaznost nálezu Ústavního soudu pro všechny orgány i osoby ve formě direktivy ústavně-konformního výkladu právních předpisů. Nejvyšší správní soud tudíž respektuje pro řešený případ výklad Ústavního soudu a má za to, že z toho pohledu je nutno posoudit i námitky stěžovatelky ve vztahu k úpravě jejího starobního důchodu, provedené novým rozhodnutím.

Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených skutečností v souladu s citovaným procesním předpisem (soudním řádem správním) shledal, že v posuzovaném případě přichází v úvahu zastavení řízení pro uspokojení stěžovatelky. Z pohledu Nejvyššího správního soudu a jeho zákonných pravomocí by však mohlo být zastaveno pouze řízení o kasační stížnosti, neboť řízení o žalobě již bylo pravomocně ukončeno. Skutečnost, že během řízení o kasační stížnosti byly splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 62 s. ř. s., neodůvodňuje postup podle § 110 odst. 1 věty první *in fine* s. ř. s., tedy postup, podle kterého by Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a řízení zastavil. Tento postup je totiž na místě toliko v situaci, kdy důvody pro zastavení řízení byly již v řízení před krajským soudem. Navíc v takovém případě by Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 110 odst. 2 věty druhé s. ř. s. musel rozhodnout i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu. Pokud by

však Nejvyšší správní soud zastavil pouze řízení o kasační stížnosti, posledním meritorním soudním rozhodnutím v posuzované věci by zůstal rozsudek krajského soudu, jímž byla zamítnuta žaloba jako nedůvodná. Takové rozhodnutí by však dnes již nemohlo obstát, neboť jím v podstatě byla potvrzena správnost závěrů rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2005, č. 415 821 406, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatelky o zvýšení starobního důchodu z důvodu výše již uvedených, což je v rozporu s judikaturou Ústavního soudu.

Nadto při použití institutu zastavení řízení pro uspokojení navrhovatele v řízení o kasační stížnosti vzniká procesně problematická situace z hlediska posouzení nároku na náhradu nákladů řízení. Řízení o žalobě bylo krajským soudem pravomocně skončeno, a to v neprospěch stěžovatelky. Té přitom vznikly náklady, jejichž náhradu jí v souladu s § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. použitým *a contrario* nebyla soudem přiznána. Z povahy věci je však zcela zřejmé, že stěžovatelka je v řízení jako celku úspěšná a proto má nárok na náhradu všech nákladů řízení, resp. na náhradu nákladů za všechny úseky řízení. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že o náhradě nákladů řízení již bylo pravomocně rozhodnuto krajským soudem v rozhodnutí o zamítnutí žaloby. Nejvyšší správní soud proto při zastavení řízení o kasační stížnosti pro uspokojení navrhovatele již nemá pravomoc rozhodnout rovněž o náhradě nákladů řízení o žalobě, a to proto, že o ní již rozhodl krajský soud v pravomocném rozhodnutí. Jakkoliv rozhodnutí krajského soudu o náhradě nákladů řízení bylo v době jeho vydání věcně správné, odpovídající tehdejšímu (aktuálnímu) výsledku sporu, vzhledem k pozdějšímu průběhu řízení nemůže obstát. Pokud by za popsané situace Nejvyšší správní soud zastavil toliko řízení o kasační stížnosti a přiznal stěžovateli právo na náhradu nákladů tohoto řízení, zkrátit by ji na jejich právech na náhradu nákladů řízení o žalobě.

Na základě shora uvedených úvah Nejvyšší správní soud dovodil, že za dané procesní situace zde není dána možnost zastavit řízení o kasační stížnosti pro uspokojení navrhovatele, ale je nutné zabývat se kasační stížností věcně.

Kasační stížnost byla shledána důvodnou.

Stěžovatelka v kasační stížnosti především namítala, shodně jako v žalobě, že aplikace Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení na její případ není souladná se základními státoprávními normami ani s rozhodovací praxí Ústavního soudu České republiky a v neposlední řadě ani se zásadami, jimiž je právo sociálního zabezpečení jako právní odvětví ovládáno. Navrhovala, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Uvedenou základní žalobní i kasační námitku shledala důvodnou již žalovaná tím, že vydala nové rozhodnutí, jímž podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím též k Nálezům Ústavního soudu a k opatření Ministerstva práce a sociálních věcí k „Výkladu zákona o důchodovém pojištění, popř. předpisů souvisejících, s přihlédnutím ke Smlouvě mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení, vyhlášené pod č. 228/1993 Sb. a k Nálezům Ústavního soudu“, provedla od 26. 1. 2002 úpravu stěžovatelčina starobního důchodu způsobem výše již popsaným. Tatáž kasační námitka byla pak shledána důvodnou i Nejvyšším správním soudem. Ten shledal tudíž z důvodu výše již uvedených kasační stížností napadený

rozsudek nezákonným, proto jej zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). V něm krajský soud rozhodne vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), což znamená, že se bude zabývat zejména možností zastavení řízení pro uspokojení navrhovatele (§ 62 odst. 4 s. ř. s.). Pokud by dospěl k závěru, že vydáním nového rozhodnutí došlo k uspokojení stěžovatelky, pak by řízení zastavil, přičemž ve smyslu § 62 odst. 5 s. ř. s. by rozhodnutí žalované ze dne 16. 10. 2008 nabylo právní moci dnem právním moci rozhodnutí soudu o zastavení řízení. V opačném případě, pokud by snad krajský soud dospěl k závěru, že ze všech okolností případu ve smyslu § 62 odst. 4 s. ř. s. není zřejmé, že došlo k uspokojení stěžovatelky, pak nové rozhodnutí nenabude právní moci podle § 62 odst. 5 s. ř. s. a krajský soud by za tohoto právního stavu musel přezkoumat v řízení o žalobě pouze původně napadené pravomocné rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení, vzal-li navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele. Krajský soud tedy, pokud dospěje k závěru, že postupem žalované došlo k uspokojení stěžovatelky, přizná jí právo na náhradu nákladů původního řízení o žalobě, tak řízení o kasační stížnosti, i případných účelně vynaložených nákladů řízení následujícího po zrušení původního rozsudku krajského soudu Nejvyšším správním soudem.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. prosince 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu